

Zazračný svät duchovního
léčitele Daskala

Pokračování knihy **Strovoloský mág**

ΠΟΡΤΑ ΣΤΙΛΝΟΙ

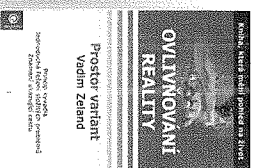
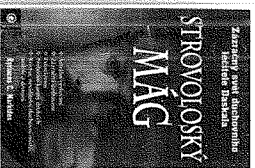
Jak vytvořit strážného anděla ❖ Co je to skutečnost
Tří světy ❖ Rozdíl mezi fantazií a tvořivou imaginací
Čtyři živly ❖ Jak se sny otkusují do mozku

Kyriacos C. Markides

Kyriacos C. Markides

ΠΟΡΤΑ ΣΤΙΛΝΟΙ

Kyriacos C. Markides, řecký sociolog žijící v USA, se pravidelně vracel na Kyp, aby se mohl blíže seznámat se zvláštním světem mistriho léčitele a duchovního učitele zvaného Daskalos. Trilogie o „strovoloském mágovi“ patří k tomu nejzajímavějšímu, co v rámci ezoterické literatury existuje. Tato kniha vypráví o mimozemšťanech, strážných andělech, čákrách, minulých životech, jemnomotných tělech člověka, snech a fantazii, pobytech mimo tělo, výrobě talismanů, správném myšlení, čtyřech živlech, uspořádání vesmíru a jiných fascinujících skutečnostech.

www.eugenika.sk

ISBN 80-89227-59-4

Tyto schopnosti přesahují hrubohmotné tělo. Jak jsem řekl, je to čistá mysl jako zrcadlo. Sjednotíte se s ní a odráží se vám na ní vše, na co se soustředíte.“

2

ŠÍLENCI A MYSTICI

O týden později, když se můj přítel vrátil do Spojených států, jsem se začal podívat za Daskalosem. Když jsem k němu přijel, bylo pozdě odpoledne. Byl tam i jeho mladý učedník Jakovos. Jak jsme si tak povídali, přiběhl do domu jakýsi mladý, asi pětadvacetletý muž, jenž hystericky křičel něco o vymyšlených nepřítelích, kteří mu prý usilují o život. Zahovořoval mezi ně Ronaldu Reagana, několik dalších světových vůdců a americkou CIA.

Daskalos ho klidně a trpělivě poslouchal, až dokud se nečekaný host neunavil. Pak mu Daskalos poradil, aby se o tom nezmíňoval na veřejnosti, protože by ho mohli pokládat za bláznáka. „Když o tom budeš chtít mluvit,“ řekl mu, „přijď za mnou.“

Když mladík slíbil, že si dá pozor, nastoupil do svého zbrusu nového volva a odjel. Daskalos pak požádal Jakova, aby s ním šel do svatyně, zapálil svíčku a „zahali“ ho bílým světlem, aby se mu v takovém stavu něco nestalo.

„Snažíme se toho kluka uchránit před bláznencem,“ vysvětlil mi Daskalos. „Je to skvělý matematik a ve všech ostatních ohledech úplně normální. Jenom občas dostane záchvat šílenství a hrozí mu, že přijde o práci.“ Na můj dotaz pak Daskalos začal mluvit víc o povaze šílenství.

„Můžeš si všimnout, že v některých případech to, co psychiatri nazývají schizofenií, jsou náznaky jakési zloby, jež jsou ve skutečnosti převrácenou formou náklonnosti. Takové osoby působí jako patologičtí lháři, protože neumějí odlišovat skutečnost od fantazie. Já i Jakovos známé jeden případ: jistý mladý muž, který je momentálně v péči svého bratra, jenž měl

sám zlomenou páteří; se ke mně připoutal a chodil mě navštěvovat. Byl odborníkem na karate. Proč právě karate? Protože od dětství chtěl vypadat agresivně. Jeho bratr mi řekl, že když byl malý, bavilo ho shazovat na zem ostatní děti a bít je. Tyto sklony si zřejmě přinesl z minulých životů. V jeho myšlence se mu pletly láska a nenávisť. Takové osoby chtějí ponižovat toho, koho milují.

Rozhodl jsem se, že se tomu chlapeci budu trochu věnovat. Měl ve zvyku někoho zmlátit a pak se mi s tím chlubit. Jednou, když byl na vojně, prašnil generála, a když bychom se za něj nepřimluvali, bůhví, kde by byl skončil.

Několikrát se mě zeptal, jestli může přijít na mou přednášku, ale nechtěl jsem mu to dovolit. Nebyl připraven vystoupit do našich kruhů. Přesto se všude chlubil tím, že je mým zákem a že jsem ho naučil mnoha tajemství. Později pak šířil řeči, že prý ho nechci přijmout za svého učedníka jen proto, že se ho bojím. Že se bojím, aby se nenaučil všechno to, co vím. Projevoval mi náklonnost, o jakou jsem nestál.

Co myslíš, že jednou udělal? Vloupal se ke mně, když jsem nebyl doma, vyšel nahoru do mé ložnice a nadělal tam strašný nepořádek. Sundal ze stěny ikonu Svate Panny a hodil ji na zem. Rozházal po podlaze mé knihy. Převrhl nočník, do kterého v noci močím. Vzal koberec a přehodil jej přes postel. Můj pokoj byl k nepoznání. Když jsem přišel domů, nejdřív mě napadlo, že si ze mě možná chtěl vystřílet Jakovos. Ale když jsem s ním promluvil, došlo mi, kdo je pachatelem. Později jsem zjistil, že některé předměty zničily, a to včetně zlatého pera, které mi daroval jeden přítel. Viko jsem našel na nočním stolku, jako kdyby mi chtěl říct: 'Vzal jsem si ho já.'"

"A pak," zahřimal Daskalos naštrvané, "o mně šířil pomluvy, že jsem homosexuál, že jsem si z něj chtěl udělat milence, ale on že to odmítl. Donnivám se, že kdyby se jeho případ dostal k policii a k lékařům, skončil by v bláznici. Jednou, zrovna když jsem chtěl vejít do banky, jsem ho opět uviděl. Zůstal jsem stát a podíval se na něj. Zamzl. Chlěl něco říct, ale nedostal ze sebe ani slovo. Nemohl se ani hnout. Bylo mi ho líto, a tak jsem jej nechal jít.

Jednou za mnou přišel a řekl: 'Chci tě Jsem přesvědčený, že ty mě taky chceš.' Řekl jsem mu: 'Ty jsi blázen, chlapče. Běž pryč.'"

"Zdál se mu takový sen," dodal Jakovos, který byl, jak se zdálo, o tomto případě dobře informován.

"Několikrát se mu zdálo o mně, že prý jsem měl homosexuální vztahy s lidmi, které znal. Žil ve světě fantazie a iluzí."

"Ale on ty sny pokládal za skutečnost," zdůraznil Jakovos.

"To je jasné," pokračoval Daskalos. "Neposlouchal, co jsem mu říkal. Víš, že tě nenávidí, a nepřekvapilo by mě, kdyby tě jednoho dne napadl."

"Co mu Jakovos udělal?" zeptal jsem se.

"Žartí na něj. Když tomu chlapečkovi nepomůžu, skončí v bláznici. Pomáhám mu svým vlastním způsobem."

"Jak?"

"Zdátky mu posílám vhodné elementary, aby se vzpanoval. Jednou, když ho někdo zmlátil, se dovlekl do mého domu a prosil o pomoc. Na Lojzu, který byl zrovna u mě, se díval, jako kdyby to byl nějaký zločinec. 'Tak ty máš nového milence?' zeptal se. Pomohl jsme mu sundat si košili. Byl samá modřina a měl čtyři nebo pět vyskočených obratlů. Položili jsme ho na podlahu a pak jsem ho s Lojzovou pomocí vyléčili. Bylo asi pět hodin odpoledne. Důrazně jsem mu řekl, že už ho víckrát nechci vidět. Lépe se mi na něm pracovalo z dáلكy. Přesto jsem v jednu hodinu v noci slyšel klepání na dveře. Šel jsem dolů a otevřel jsem. Byl to zase on a žádal mě o chleba. 'Mám hlad. Od večerjška jsem nic nejedl,' řekl. Od té doby, co jsem ho naposledy viděl, nebyl vůbec doma. Už jsem se chystal poslat jej pryč, když se do toho zamíchal otec Jochanán. Když mi ten chlap zaklepal na dveře, můj Mistr mi řekl: 'Nezlob se. Nebuď na něj zlý.' Měl jsem hroznou chuť vyhnat ho z mého domu jednou provždy."

"Slyšíš otce Jochanána jako skutečný hlas?" vyzvídá jsem.

"Ctím ho, mluví ke mně. Jistěže slyším jeho hlas. No, měl jsem půl bochníku chleba, tři vejce, kousek slaniny a párky. Uvařil jsem mu to. Snědl všechno, byl vyhladovělý. Dokon-

ce šel sám do lednice a vzal si Pepsi-Colu. Když dojedl, řekl jsem mu: „Poslyš, hochu, nerozumím tomu, co provádíš. Nerad bych se dostal do potíží, protože mi tvá přítomnost zřejmě není příjemná. Zkus mi pro příště dát pokoj.“ Než odešel, vzal mou ruku a začal ji líbat. A víš, co mi řekl? „Hrozně tě miluji.“ Byl bych radši, kdybys mě nemiloval a dal mi pokoj, řekl jsem mu na to. „Hrozně tě miluji“, zopakoval a odešel. Nepochybuj, že ke mně něco cítil, ale to, co cítil, bylo něco jako: „Zničím ho tak, aby na něj všichni ostatní kašlali.“ Tento problém mám odjakživa. Několik lidí se opakovaně snažilo zničit mou pověst, jen aby mě měli celého pro sebe. Takový typ člověka tě může milovat a zbožňovat, ale když vidí, že k tobě začíná mít blízký vztah i někdo jiný, udělá všechno, jen aby tvé vztahy otrávil. Udělá všechno, co může, aby tě ponížil, pošlapal a pak tě prohlásil za svého. Měl jsem šest takových případů, přičemž ti lidé vypadali docela normálně. Když si jich na chvíli přestaneš všimnat, udělají něco, třeba i něco šleného, jen aby upoutali tvou pozornost. Měli bychom takové lidi pokládat za neurotiky nebo schizofeniky? Od dob turecké invaze je tady těžké najít někoho, kdo je zcela při smyslech.“

„I my jsme do určité míry šilení,“ řekl Jakovos se smíchem.

„Jistěže jsme,“ dodal Daskalos. „Do určité míry jsme všichni sadisti, masochisti a schizofenici.“

„Neurotici možná, Daskale,“ řekl jsem se smíchem, „ale schizofenici...?“

„A jaký je v tom rozdíl?“ řekl na to Daskalos s posměšným úsměvkem, který odhaloval jeho naprosté pohrdání psychiatrickými výrazy.

„No,“ řekl jsem a snažil se vypadat vážně, „schizofenici slyší hlasy.“

„Ale vždyť my také slyšíme hlasy,“ zavřípkoval Daskalos a propukl v smích.

Všiml jsem si, že značná část Daskalových aktivit se týkala psychiatrických problémů; podle toho, co jsem měl možnost vidět, mohla jeho úspěšnost vyvolávat závist nejllepších

zámniku mluvit o povaze mentálních chorob. Toto téma mě mimořádně zajímalo. Na Mainské univerzitě jsem měl cyklus přednášek o sociologii duševních chorob a podle mých studií bylo jasné, že samotný tento pojem je velice kontroverzní a nejasný. Odborníci se nemůžou shodnout na tom, co je to vlastně šlenství, a hlavně schizofenie. Rostoucí počet „anti-psychiatrů“ přesvědčivě tvrdí, že na rozdíl od běžné psychiatrie se znalost základní povahy šlenství od středověku neposunula ani o coul a že psychiatrický slovník není nic než pohodlné nálepkování nerovnoprávných lidí. Daskalos s tímto názorem zjevně souhlasil.

„Psychiatrii vůbec nevědí, co je to duševní choroba,“ řekl vážně, zatímco já a Jakovos jsme mu pozorně naslouchali. Pak začal toto téma dále rozvádět.

„Abychom mohli pochopit, co je to duševní choroba, musíme zjistit, jak vznikají zvyky. Jakmile se něco otiskne do podvědomí nějakého člověka, má to sklon vynořovat se na povrch vědomí a nutit k opakování. My to vídíme tak, že člověk vyšle elementála, který se nakonec vrátí ke svému zdroji. Pak pohlcuje energii z éterického dvojníka dané osoby a síli. Tyto zvyky a obsese zanechávají podvědomý otisk na psychickém a noetickém těle. Když jsou vibrace těchto elementálů velmi intenzivní, mohou poškodit mozek. Občas je to důsledek takzvané duševní choroby a schizofenie. Jakmile se vibrace psychonoetického těla zklidní, zklidní se i mozek a jinak šlený jedinec se začne chovat a přemýšlet jako ostatní obyčejní lidé. Můžete si všimnout, že například v ústavech pro duševně choré mají vážně narušení jedinci období střízlivosti a jasné myšli, až dokud se v jejich podvědomí zase nerozpoutá zmatek. Představte si, že někdo takový zemře a my ho pokláme v nadpřirozeném světě. Bude ještě stále šlený? Ne. Možná se ptáte, jak je to možné, jelikož ty divoké vibrace jsou součástí vědomé osobnosti včetně psychonoetického těla. Osobnost jako celek vibruje divoce, ale za hranicemi vězení hmotného těla a jeho mozku se nemůže projevovat žádný neduh. Divoké vibrace nevedou samy o sobě k šlenství. Šlenství je neschopnost hmotného mozku a solárního pleteně projevovat vnitřní stav psychonoetického těla. Občas lze například sledovat, že

než se u takového jedince rozpoutá záchvat šilenství, může jej začít bolet žaludek, předkloní se a začne zvracet. Vibrace, které ho vyvádí z rovnováhy, mohou začít vycházet ze solárního pleteně.“

„Chceš říct,“ zeptal se Jakovos, „že všichni šílení lidé mají biologické poškození mozku?“

„Ne. Nemusí to tak být vždycky. Jde jenom o neschopnost hmotného mozku předávat tyto příliš silné vibrace dál.“

„Tento stav,“ dodal jsem, „může postihnout jakéhokoliiv obyčejného člověka.“

„Jistě. Kolikrát začínou lidé vlivem neovladatelného vzteku koktat? Jejich hmotný mozek přestane fungovat a oni nejsou schopní rozumně uvažovat. Kolik lidí pod vlivem nějaké velmi silné emoce zničí své tělo mrtvicí nebo infarktem?“

„Daskale, mnozí schizofrenici údajně slyší různé hlasy, které je trýzní nebo se jim vysmívají. Co jsou to za hlasy?“ zeptal jsem se.

„Schizofrenici zachytávají zvuky z psychického světa.“

„V jedné studii, kterou znám,“ pokračoval jsem, „schizofrenici sdělovali, že slyší dva druhy hlasů. Jeden byl, jako kdyby je trýznili mali démoni...“

„Elementálové,“ přerušil mě Daskalos.

„... a méně často,“ pokračoval jsem, „to byly i laskavé hlasy, v podstatě léčivé.“

„Ano, to jsou zase andělští elementálové. Schizofrenici se dostávají do psychické říše nepřipraveně a nedobrovolně. Mýstik se tam může dostat pomocí meditace.“

„Chceš říct,“ řekl jsem se smíchem, „že mýstiči a šilenci mají něco společného?“

„Samozřejmě,“ řekl Daskalos vážně. „Mýstik otevírá dveře vnímání těch vibrací, jež se pokládají za hlasy, ale on je plně ovláda. Kromě toho mýstik umí rozlišovat hrubohmotný a psychický rozměr. Neplete je dohromady a dokáže se pohybovat v obou dvou. Schizofrenik na druhé straně otevírá dveře vnímání v důsledku násilných situací, ale neví si s tím rady. Je znatelný a vydáný těm hlasům napospas. Ty hlasy jsou skutečné. Možná se ptáš, v jakém smyslu? Slyšet znamená přijímat vibrace, které se oiskují do akustického nervu a poté

jsou přenašeny do hmotného mozku. Když dojde k takovému- to podráždění, interpretujeme to jako ‚slyšení‘. Totéž se děje při ‚vidění‘. Vibrace, které podráždí akustický nerv, přitom nemusí pocházet z vnějšího zdroje. Mohou pocházet přímo z psychických a noetických světů.“

„Takže to, co vnímají schizofrenici, jsou elementálové z psychického světa, které vytvořili jiní lidé?“

„Přesně tak.“

„A nevytvářejí je samotní schizofrenici?“

„Někdy ty hlasy vytvářejí oni sami. Člověk začne slyšet hlasy, jakmile otevře brány do centra hmotného i éterického mozku. Hlasy, které slyší šílení lidé, jsou skutečné. To, že ne-slyšíš ty a ostatní, ještě neznamená, že jsou to jenom sluchové halucinace. Kdyby ses na takovou osobu naladil, slyšel bys ty hlasy také. Dvěte vnímání je možné zavřít, aby člověk ty hlasy už neslyšel. Psychologové občas používají elektrošoky, což ve skutečnosti znamená zavření oněch dveří. Elementáři se vyhodí ven a už je pro ně těžké se vrátit a vnucovat své vibrace.“

Řekl jsem Daskalovi, že moderní humanističtí psychologové a psychiatri již elektrošoky neuznávají. Souhlasil s tím, že takové metody mohou být kruté a mohou mít negativní vedlejší tělesné příznaky, ale trval na tom, že konečným výsledkem těchto metod je zavřít brány vnímání.

„Jak pomáhaš schizofrenikům ty, Daskale?“

„Jedna metoda, kterou používám, je vytvoření opačných elementárů, kteří by mohli nastolit rovnováhu. Měl jsem například jeden případ vojáka, o němž Jakovos ví. Během invaze byl tento voják, jmenoval se Petros, v předních liniích a víděl spoustu zabíjení a krveprolití. Viděl, jak jeho nejlepšímu příteli ustříleli hlavu, i to, jak se třhala břicha dalších, až jim vylézala stěva. Zešlel a zavřeli ho do ústavu. Všude viděl krev, zabíjení, vraždění...“

„Viděl to, co skutečně zažil,“ dodal Jakovos.

„Správně. Ale viděl i jiné podobné obrázky, které telepaticky vysílali druzí. Když jsem se jeho případu ujal, začal jsem s psychoanalýzou. Pokoušel jsem se tedy prozkoumat a přivést na povrch ty události, které ho trýznily, a pak k nim vytvořit protiklady.“

„Můžeš uvést nějaký konkrétní příklad?“

„Když jsem v jeho podvědomí uviděl scény prolévání krve, vysvětlil jsem mu, že to, co viděl, není tak tragické, jak se mu zdá. Vyprávěl jsem mu o zákonu karmy a poradil mu, aby vymazal elementály, které jej trýzní, vhodnými myšlenkami a činy. Snažil jsem se mu ukázat, že nesmí lpět na minulých zážitcích, ale soustředit se na budoucnost.“

„Takže psychoterapie, kterou provádíš, spočívá v tom, aby člověk začal vnímat život jinak?“

„Je to důležitá metoda, ale není jediná, kterou používám. Například Petros na ni příliš nereagoval. Proto jsem ve své mysli vytvořil protikladné elementály a vložil je do něj, zatímco spal. Pak jsem ho nechal učinit vlastní rozhodnutí, aniž by si byl vědom toho, že tato rozhodnutí byla výsledkem zásahu zvenčí. Snažil jsem se zakrýt jeho vzpomínky na to, co viděl a co jej tak vyvádělo z míry. Jsem přesvědčen, že to, co mu ze vzpomínek zbylo, je pro něj spíš už jen jako sen, jenž nemá takovou sílu, jako skutečnost. To bylo to jediné, co jsem s Petrem zmohl. Kdybych to neudělal, pochybuji, že bych ho zachránil před bláznivcem. V jeho případě bylo nevyhnutelné přimět ho zapomenout na zážitky, které jej tak trýznily. V takovýchto případech však není možné úplné uzdravení. Můžeš vyléčit ránu, ale jizva zůstane. Petros v sobě bude mít pořád hluboký žal. Může vypadat vesele a šťastně, ale jenom dočasně. Ale nenačházejí se snad dnes v takovém stavu tři čtvrtiny lidstva?“ ukončil svou řeč Daskalos.

„Mozná i mnohem víc,“ řekl jsem se smíchem. Pak jsem Daskalose požádal, aby mi vysvětlil, jaký druh dobrých elementálů vytvořil a vložil do Petra.

„Nahradiť jsem elementály nenávisti a nepřátelství za elementály lásky, míru a pochopení,“ odpověděl Daskalos. „Ale význam těchto elementálů nelze pochopit, dokud nejsou vytvořeny vhodné podmínky. V Petrově případě jsem v myšlenkách vytvořil události přesně opačné než ty, které ho trýznily, a to jak v jeho denním životě, tak i v jeho snech. Co myslíš, proč patří k výcvikvu badatelů pravdy procvičování vizuální

tento důvod – vytvářet silné a konstruktivní elementály a pak je posílat do boje s těmi destruktivními.“

„Chceš říct, že umíš vytvořit situaci, jež v pacientovi vyvolá pocit lásky?“ zeptal jsem se.

„Nevytvářím pocit lásky. Ten je v dané osobě. Já jen vytvářím podmínky, které mohou tento pocit vynést na povrch, takže ho v sobě člověk nemá jenom latentně. Láska je v jeho nitru, je jeho přirozenou povahou. Já ji mohu jenom probudit, nic víc. Pomocí vizuální představitivosti vytvořím dobrého elementála, který se dostane do podvědomí daného člověka a bude v něm působit.“

„Popravdě řečeno tohle je mimo mé chápání.“

„Dovol, abych to vysvětlil. Řekneme, že někdo je opilec. Pijde domů a zmlátí svou ženu. Dělá všechny možné potíže. Pokusím se mu vysvětlit, že to, co dělá, není dobré, že už to víckrát nesmí udělat. Zareaguje na to. V noci mě navštíví ve snu a zdá se mu, jak mu říká: „Na tvém místě bych se takto nechoval. To, co jsi udělal, nebylo rozumné.“ Víš, člověk je tak trochu jako opice. Napodobuje dobro i zlo. Proto si může vzít k srdci mou radu, může to brát jako vlastní pocit, aniž by si uvědomoval, že je to něco zvenčí, co jsem vytvořil já. Takto z toho může těžit. Pokusím se ho dostat tam, kde ho chci mít, a pak ho nechat, ať na svém problému pracuje sám.“

Pak Daskalos řekl, že když chce někdy uklidnit nějakého silného člověka, vyvede jej ven z těla a provede terapii na psychické neboji astrální úrovni. Poté člověka vrátí zpět do těla. Řekl, že toto se dá učinit mnoha způsoby, ale nic víc o nich neřekl.

„Abyš mohl někomu pomoci,“ řekl Daskalos po chvíli třeba, „musíš přizpůsobit své metody a techniky tomu, jakou povahu má daný případ a jaký je člověk, s nímž jednáš. Músíš pochopit, na co daná osoba reaguje, a podle toho postupovat. Uvedme si jako příklad případ Nikifora, který znáš.“

Nikiforos byl šedesátiletý podnikatel, jehož jediný syn zmizel po turecké invazi v roce 1974. Daskalos se Nikiforovi mimořádně věnoval a dlouhou dobu jej denně chodil navštěvovat. Nejdříve jsem si myslel, že jsou staří přátelé a že Daskalos je s ním prostě rád. Zdálo se, že Nikiforos je v něčem

hodně připoutaný. Brzy jsem si však uvědomil, že Daskalos k němu nechodí ze společenských, ale z terapeutických důvodů, přestože to dělal tak, jako by opravdu šlo o obyčejné návštěvy. Nikiforos měl násimickou povahu a jeho žal kvůli ztracenému synovi tyto sklony ještě zhoršoval. Jeho oběti se stala jeho žena. Daskalos mi zcela vážně sdělil, že ho tena to případ mimořádně zajímal, protože Nikiforova manželka byla v jedné inkarnaci ve starém Egyptě Daskalovou matkou. „Když už ne z jiného důvodu,“ světil se mi, „dlužil jsem jí alespoň tuto pomoc manželovi.“

V Nikiforově případě jsem musel být velmi třeplivý a dostat se na jeho úroveň, abych na něj mohl mít nějaký vliv. Kdyžby mě někdo slyšel, jak s ním mluvím, asi by dostal šok. Daskalos často mluvil stejně vulgárně jako Nikiforos, si pou- žitím těch nejsprosťších výrazů. „Abys pomohl někomu, kdo je blázen, musíš se chovat a mluvit, jako bys byl taky blázen. Kdyžbych se na něj díval srovn jako nějaký mistr, který ho odsuzuje, neměl bych na něj vůbec žádný vliv.“

Zeptal jsem se Daskalose, jestli zná teorii schizofrenie podle R. D. Laing, * jak ji popisuje ve své nekontroverznější knize *Politika zkušenosti* (*The Politics of Experience*). Daskalos o Laingovi nikdy neslyšel a začal se smát a vřtět hlavou, když jsem mu řekl, že podle Lainga jsou schizofrenici ve sty- ku se skutečností víc než takzvaní normální lidé.

Dále jsem mu vysvětlil, že Laingova metoda léčby šlenců spočívala v tom, že jim umožnil prožít si svůj schizofrenický úlet a vyjít z něj potenciálně moudřejší a vyrovnanější. Psychiatri by podle Lainga měli pacientům poskytnout jen pod- půrné prostředí, aby si mohli prožít svým schizofrenickým zážitkem bez toho, aniž by se je snažili zastavit pomocí léků či jiných metod.

„To ale není vždycky bezpečné,“ řekl Daskalos vážně. „Můžeš přitom pacienta nadobro vyvést z rovnováhy. Může se dostat do svého šlensví příliš hluboko a už se nevrátit. Občas je příjemné zůstat tam. Je to způsob, jak se vyhnout odpovědnosti.“

*Ronald David Laing (1927–1989), skotský psychiater – pozn. překl.

„Předpokládám, že z pohledu mystika se mohou předčas- ně otevřít pacientovy čakery a on je neumí ovládat.“

„Přesně tak.“

„S tím nesouhlasím,“ řekl Jakovos, který si rád hrál na dřá- lova advokáta, i když ho Daskalos pokládal za jednoho ze svých pokročilých žáků. „Mluvíš, jako by prožívání iluzí znamenalo otevření čaker.“

„Jenže co jsou to iluze?“ zeptal se Daskalos řečnický.

„Ten bláznivý matematik,“ řekl Jakovos živým a netrpě- livým tónem, „tvrdí, že ho lidé obviňují z toho, že je homo- sexuál. Na základě čeho to tvrdí? Vysvětlí mi to, prosím tě. Opravdu to slyšíš? Neslyšíš,“ uzavřel to sebevědomě.

Daskalos trval na tom, že je chyba domnívat se, že svět šlenců je pouze iluzorní. „Vím, že před mnoha lety, když byl ještě dítě, se ho snažil zneužít nějaký homosexuál. I když nikdy neměl žádný homosexuální zážitek, může k tomu mít určité latentní sklony. To, co slyšel, byl jeho vnitřní hlas, jenž ho varoval, aby k tomu nedošlo. Už chápeš? Nejsou to žádné iluze.“

„Je to iluze,“ trval na svém Jakovos, „pokud si myslíš, že takové myšlenky pocházejí od někoho jiného.“

„To on sám si poslal takovou myšlenku prostřednictvím někoho jiného,“ vysvětlil to Daskalos.

„Ale nebyl to ten jiný člověk, kdo mu ty myšlenky poslal,“ dodal Jakovos.

„Jak to víš?“ zeptal se Daskalos. „Může to být jedno i dru- hé. Mohl to k němu vyslat někdo jiný, anebo mohl využít dru- hého jako subjekt, mohl vyslat elementála, který vnikl do aury toho druhého člověka a pak se vrátil zpátky k němu.“

„Chceš říct, Daskale,“ řekl jsem zmataně, a nechtě tak změnil téma, „že všechno jsou elementálové?“

„Všechno,“ odpověděl procištěně Daskalos.

„A tyto elementálové jsou výplodem mysli?“

„Přesně tak. Jelikož nic není bez příčiny, nic není bez ele- mentála. Otázka je, odkud ten chlapík vylovil elementála ho- mosexuality? Mohl na něj narazit někde v minulosti anebo z okol- ního prostředí plného různých elementálů. To není podstatné.“

Lidé nemohou zažívat nic, s čím by nebyly spojeny příbuzní elementálové.“

Asi minutu jsme byli všichni ticha, zatímco Daskalos chroupal jablko, které mu přinesl Jakovos. Pak jsem ticho přerušil.

„Daskale, zmínil ses o tom, že v dětství jsi vědomě žil v psychické říši – vlastně už od okanzhiku, kdy ses narodil, jak jsi mi jednou řekl. Také jsi řekl, že když jsi vyrůstal, neměl jsi na celém světě nikoho, kdo by měl podobné zážitky a mohl tě vést. Opravdu se divím, že ses z toho nezbáznil a nedostal se na psychiatrii.“

„Měl jsem mistry na druhé straně a ti mě vedli. Radili mi, co mám dělat a říkat.“ A zatímco se pusťi do dalšího jablka, Daskalos pokračoval. „Nebyl jsem pod vlivem zlých duchů, kteří by mě mohli vyvést z míry. Jedinou mou chybou v té době bylo to, že jsem o svých zážitcích mluvil. Má matka měla strach a žádala mě, ať mlčím, aby si lidé nemysleli, že jsem pomatený.“

Pamatuji si například den mého narození. Když jsem byl starší, popsal jsem svým rodičům podrobnosti mého narození. Šokovalo je to. Můj otec mě prostě odepsal a řekl: „Stejně jsi byl divný od chvíle, kdy ses narodil.“ Svůj názor na mě nikdy nezměnil,“ řekl Daskalos a rozesmál se. „Vzpomínám si, že jsem se vznášel u stropu a slyšel všechno, co se dělo. Byl jsem tam nahore,“ a Daskalos ukázal na strop, „a zároveň v těle mé matky,“ a ukázal si na pupek.

„Jak si můžeš pamatovat rozhovor z porodního sálu? Znal jsi jazyk, kterým mluvili?“

„Jak bych ho mohl znát? V předchozím životě jsem byl Rus. Ale mohl jsem se s nimi dorozumívat myšlenkově, bez řeči. Naladil jsem se na vibrace jejich myšlenek. Ve chvíli mého narození, kdy jsem začal plakat, jsem se ještě pořádně vznášel u stropu a zároveň v těle novorozeněte. Když jsem si všiml, že pláču, vyslal jsem sám sobě signál, abych se uklidnil, a dítě přestalo plakat.“

Daskalos se rozesmál a pravou rukou mě poplácal po koleni. „Komu můžu takové historky vykládat, aby mě nepokládali za blázná?“

Jednou, když jsem byl ve třetí třídě, jsem šel do školy nepřipravený. Neudělal jsem si úkol z matematiky a měl jsem tušení, že mě učitel vyvolá k tabuli. Obával jsem se pravěm. „Pane učitel,“ řekl jsem, „včera mi nebylo dobře, a tak jsem si neudělal úkol.“ Trval na tom, abych šel k tabuli. Vtom jsem ucítil přítomnost jednoho z mých neviditelných pomocníků. Byl to otec Dominiko. Stál po mém pravém boku. „Pojď, broučku, vyřešíme to spolu,“ řekl mi jemně. Šel jsem dopředu, vzal si křídlo a začal psát. Otec Dominiko měl svou ruku na mé a prostě ji vedl. Příklad byl okanzžitě vyřešen. Učitel byl zmatený a nechápal, proč jsem se vymlouval, že jsem se doma neučil. „Pane učitel,“ řekl jsem mu, „ten příklad jsem nevyřešil já, ale jeden z mých neviditelných pomocníků, otec Dominiko,“ a ukázal jsem do prostoru vpravo vedle sebe. „Tvůj kdo? Zopakoval jsem, co jsem řekl. Učitel se hrozně rozložil. Myslel si, že ho chce zesměšnit před třídou. Vzal mě za ucho a odvedl k řídleli. Ten byl naštěstí sám mystikem, a když si poslechl mou historku, vzal si mě stranou a nařídil mi, abych lidem neříkal, co vidím a slyším, protože tomu nerozumíte a mohli by mě strčit do blázince. Vybídl mě, abych o každé přestávce přišel za ním do řídlelny, dal mi papír a tužku, abych si mohl zapisovat všechno, co chci. Pak pečlivě prohlížel všechno, co jsem napsal. Byl ke mně moc hodný.“

Daskalos řekl, že neviditelní pomocníci mu pomáhají řešit problémy celý život. Jednou mu dokonce pomohli zahrát sólo na klavír v divadle Magický palác ve staré Nikósi. Tehdy chodil na střední školu. Když byl na řadě, aby zahrál, jeden z neviditelných pomocníků mu vedl prsty. Byl to tak virtuózní výkon, že sklídl mohutné ovace.

„Nějaký čas mi trvalo, než jsem si uvědomil, že ostatní lidé nezažívají to, co já, že jsou jiní než já. Jak vidíš, styk s druhým světem nemusí nutně vést k paranioie nebo schizofrenii.“

„Řekl o tobě někdy někdo, že jsi blázen?“

„Spousta lidí.“

„Cos jim na to řekl?“

„Mlčel jsem. Pamatuji si, že jednou, když jsem byl malý, jsem odešel od kamarádů a šel na jedno místo blízko potoka,

kolem kterého rostly eukalyptové stromy. Tam jsem si hrál s přírodnimi duchy, s květinovými skřítky. Zjevili se mi jako malí kluci a holčičky. Jeden kamarád se mě zeptal, co jsem tam tak dlouho dělal. Řekl jsem mu, že jsem si hrál s „těmi“ a ukázal prstem na přírodní duchy. „S kým?“ nechápal měj a spoluzák. Všichni si mysleli, že mi přeskočilo. Jednou šli k řediteli a řekli mu, že si hraju a mluvím sám se sebou.

Měl jsem štěstí, že mě vedli taková mistři jako otec Dominiko a Jochanan. Naučili mě, jak se necítit zraněný a zatpklý a neutracet útok. Pak mi nařídili, abych o svých zážitcích ne-mluvil s lidmi, kteří tomu nerozumějí. Kdybych měl zlé sklo-ny a nepomáhali by mi tito neviditelní mistři, velice snadno bych byl mohl přilákat zlé duchy a elementály. Za takových okolností bych se byl zbláznil.“

„Chceš říct, že ten, kdo vibruje na nižší úrovni, má větší šanci stát se psychopatem?“

„Ano. Přitahuješ zlo. Co myslíš, že je například kleptomani-
e? Je to elementál postoje. Beru; chci, aby to bylo moje. Kleptomani není sám sobě pánem. Aby ho terapeut tohoto ele-
mentála zbavil, musí vytvořit protikladné elementály. Slovně
nebo myšlenkově takovému člověku vsugeruješ, že není nutné
krást. Jak by se ti líbilo,“ zeptáš se ho, „kdyby někdo ukradl
něco tobě?“ Když Ježíš řekl, že by lidé neměli toužit po tom,
co patří někomu jinému, ve skutečnosti vytvářel elementály
protikladné k elementálům kradení.“

Bylo už pozdě večer. Daskalos vypadal unaveně a začal
žít. Ukončili jsme náš rozhovor a domluvili se, že se se-
jdeme na druhý den. Já jsem si zatím shrnul, co jsme si řekli
dosud. Když jsme se zase sekali, byl tam i Kostas, jeho nej-
pokročilejší žák, jenž už byl sám mistrem.

Daskalos shrnul náš rozhovor tím, že projevil nesouhlas
s psychiatrickým slovníkem, co se týče duševní choroby. Řekl,
že psychiatři nemají jasno v tom, co je schizofrenie, protože
zkoumají výsledky namísto toho, aby šli hlouběji k příčinám.

„Jednou jsem požádal jednoho známého anglického psy-
chologa, aby mi objasnil, jaký problém měli ve skutečnosti
postavy z Nového zákona posedlé démony. Paramoindni schi-

zofrenie,“ řekl mi. „Podle čeho tak usuzujete?“ zeptal jsem se
ho. „Pak Daskalos začal uvádět různé kategorie šílenství po-
dle vlastního názoru na věc.“

„V první řadě jsou tu lidé, kteří tupí biologickým poško-
zením nebo zraněním mozku. Pak ti, jež podle nás trápí zlí
elementálové. Víme, jak tito elementálové vznikají, jak z člo-
věka vyjdou a pak se k němu vrátí. Ježíš je nazýval němými
a hluchými duchy. Převážnou většinu schizofreniků trápí tito
elementálové, mnohem vzácněji démoni či zemřelí lidé.“

Když se duch zemřelé osoby náhodou dostane do těla živého
člověka, nemusí to nevyhnutně vést k duševnímu zhroutení.“

„Jak to?“

„Představ si, že zemřu a jako duch vstoupím do Jakova
nebo Kostase anebo do tebe. Co myslíš, že se stane? Pociťš
příjemné uvolnění a přitom budeš pořád myslet na mě. Možná
se ptáš, co když vejde do těla živého člověka duch nějakého
mrtvého zločince. Nenaúší to snad jeho duševní stav? Ano.
Duch může vstoupit jenom do toho, kdo vibruje na stejné
frekvenci, jinak je vstup nemožný. Například když přednáším,
mého těla se zcela zmocní Jochanan. Během přednášky se
na tito superinteligenci naladím a cítím velkou radost. Mohl
by do mě vstoupit démon? V žádném případě. Nikdo by se ne-
měl obávat, že ho posedne zlý duch, pokud nevíbnuje na stejné
úrovni. Podobně přitahuje podobné. Už tomu rozumíš? Duch
zločince může vstoupit do těla jiného živého zločince, ale at
tento živý zločinec udělá cokoli, bude to něco, k čemu by měl
za daných okolností stejně sklony, ať je posedlý nebo ne. Znám
jeden případ, kdy duch mrtvého zločince vstoupil do jiného
zločince a zabránil mu spáchat zločin. Toho mrtvého zločince
oběšili, a on chtěl proto pomoci tomu druhému, který se chystal
spáchat zločin. Tento konkrétní vstup byl dobrý. Nezapomeňte
však, že většina případů takzvaných šílených kriminálních je
výsledkem elementálů, ne posedlosti lidmi či démony.“

Co bychom v takových případech měli dělat? Nejdřív je
třeba zjistit, zda je poškozen hmotný mozek, nervy, mozkové
buňky. Velmi pokročilý Badarel pravdy dokáže vytvořit po-
moci různých barev podmínky pro úplné vyléčení. Ptáš se,
jestli jsme už měli takové případy? Ano, mockrát. Ale nikdy

nevíme předem, zda budeme úspěšní, či nikoliv. Občas, když nějaký případ vypadá beznadějně, můžete mít fantastický úspěch, zatímco v jiných situacích, jež se zdají být jednodu- ché, nesvedete nic. Ten mladík, kterého jsi viděl nedávno, byl několikrát zavřený v blázinci a mohl tam zůstat navždycky. V jeho případech ho trýznili elementární, které sám vytvořil. Jednou přestal jíst všechno kromě hroznového vína a hroz- ně zeslábl. Teď ji pořádné a má dobře placenou práci. Neměl poškozený mozek, i když některé nervové buňky byly částeč- ně paralyzované. Použili jsme svou vlastní metodu – vysílali jsme k němu léčivé elementály, a tak ho dali do pořádku.

To, co psychiatři pokládají za psychosomatické případy, většinou znamená, že se v osobnosti jedince nakupí elemen- tálové a zmocní se hmotného mozku, nervové soustavy, jater, žlučníku a v případě sexuálních maniaků i pohlavních orgá- nů. Co můžeme udělat v těchto případech? Kdyby byl léčitel jasnovidný, tak by ty elementály viděl a přimnul je z dotyčné osoby odejít. Je to však vždycky povolené?..

„Domnívám se,“ ozval jsem se, „že to závisí na karmě dané osoby.“

„Správně. Ale měli bychom mít na paměti, že zbavit člo- věka všech elementálů, kteří ho trápí, pro něj může znamenat fyzickou smrt. Proto si musíme dávat velký pozor. Mohlo by to vyvolat velký zmatek v jeho současně osobnosti. Z našich přednášek víme, že současná osobnost je součet všech ele- mentálů, jaké kdy člověk vytvořil od chvíle, kdy prošel Ideou člověka. Proto nesmíme odstranit příliš velkou část elementá- lů, kteří tvoří současnou osobnost člověka jen proto, aby do- šlo k záračnému uzdravení, které jej však může zabít.“

„Setkal jsi se někdy s takovým případem?“

„Ano. Ale zastavili mě mistři na druhé straně. Ujal jsem se jednoho mladíka z Athén, který začal velice brzy v mládí ob- sedaně masturbovat. Jmenoval se Kokos a kromě toho měl sklony k sodomii, takže ho ve škole bili ostatní kluci. Elemen- tálové masturbace a sodomie se stali nezloučenou součástí jeho osobnosti. Později začal pít. Takže to byli ještě další elemen- tálové. Kokos, jenž byl bohatý, začal ještě k tomu kupovat

byla v troskách. Když ho ke mně jeho rodiče přivedli, nevěděli jsem, co si s ním počít. Nebyl jsem si jistý, které elementály mu mám ponechat a s kterými bojovat. Měl bych odstranit, a- ltole jsem se sám sebe, elementály sodomie, masturbace, al- koholizmu, hazardních her, anebo drog? Tento případ mě stal spoustu úzkosti. Rozhodl jsem se otevřeně si promluvit s jeho otcem i s jeho lékařem, který je při cestě na Kypř doprovázel. Zeptal jsem se jich, proč přede mnou tajili, že má Kokos ten problém se sodomií. Jeho otec mi řekl: „Slyděl jsem se, Das- kale, jak bych vám měl o takových věcech vykládat? Přišel jse na to sám.“ Když ho zbavíme všech problémů, varoval jsem je, můžeme mu ublížit. Jeho otec mě zapřísahal, abych se do toho dal a řekl, že na sebe bere veškerou odpovědnost. Vážavě jsem rozpustil elementály sodomie. Totéž jsem udělal s elementály alkoholu, drog a hazardních her. A co jsem mu nechal? Nic!“ řekl Daskalos nahlas s výčitkou sám sobě.

„Když s ním odjeli zpátky do Řecka, po něm netoužili. Dokonce ho museli budít, aby ho nakrmili. Neměl chuť k jíd- lu. Věšinou jenom spal, pomohoval se a špinil si do kalhot jako mimino. Jak jsem mu pomohl? Za šest měsíců ho ke mně přivedli znovu. Varoval jsem vás,“ řekl jsem. „Co musíme udělat teď?“ zeptali se. Řekl jsem jim, že si nejsem jistý. Ale nařídil jsem jim, ať ho vzbudí a celý den mu nedovolí spát. Poradil jsem jim, aby ho vzali do společnosti a dovolili mu projevit se, ovšem bez alkoholu a drog. Jeho otec řekl: „Měli bychom ho oženit.“ Byl jsem proti tomu. „A koho, pane, mí- níte obětovat jako jeho manželku?“ Co myslíte, jak skončí? Zase u sodomie. Nasítěstí už nepije a nebere drogy. Už to chá- peš? Takhle je to lepší.“

„Chceš říct, že jsi mu vrátil elementály sodomie?“ zeptal jsem se.

„Ne. Nechal jsem mu, ať si vytvoří nové. Bylo v něm je- jich sémě. Kdybych to sémě vzal, mohl by umřít. Takže jsem sémě ponechal a ono zase vyrostlo. Vytrhal jsem plevel a sé- mě zase vyrostlo. Řekl jsem jeho otci, že teď už ho musí tole- rovat. Všimněte si, že ve všech ostatních ohledech byl v po- řádku. Pomohl jsem mu vypěstovat si cit pro hudbu a on se sám naučil hrát na klavír. Je to inteligentní chlapík. Pomohl

nevíme předem, zda budeme úspěšní, či nikoliv. Občas, když nějaký případ vypadá beznadějně, můžete mít fantastický úspěch, zatímco v jiných situacích, jež se zdají být jednodu- ché, nesvedete nic. Ten mladík, kterého jsi viděl nedávno, byl několikrát zavřený v blázinci a mohl tam zůstat navždycky. V jeho případech ho trýznili elementární, které sám vytvořil. Jednou přestal jist všechno kromě hrozivého vína a hroz- ně zeslábl. Teď jí pořádné a má dobře placenou práci. Nemě- ně poškozovaný mozek, i když některé nervové buňky byly částeč- ně paralyzované. Použili jsme svou vlastní metodu – vysílali jsme k němu léčivé elementály, a tak ho dali do pořádku.

To, co psychiatři pokládají za psychosomatické případy, většinou znamená, že se v osobnosti jedince nakupí elemen- tálové a zmocní se hmotného mozku, nervové soustavy, játer, žlučníku a v případě sexuálních maniaků i pohlavních orgá- nů. Co můžeme udělat v těchto případech? Kdyby byl léčitel jasnovidný, tak by ty elementály viděl a přimnul je z dotyčné osoby odejít. Je to však vždycky povolene?*

„Domnívám se,“ ozval jsem se, „že to závisí na karmě dané osoby.“

„Správně. Ale měli bychom mít na paměti, že zbavit člo- věka všech elementálů, kteří ho trápí, pro něj může znamenat fyzickou smrt. Proto si musíme dávat velký pozor. Mohlo by to vyvolat velký zmatek v jeho současně osobnosti. Z našich přednášek víme, že současná osobnost je součet všech ele- mentálů, jaké kdy člověk vytvořil od chvíle, kdy prošel Ideou člověka. Proto nesmíme odstranit příliš velkou část elementá- lů, kteří tvoří současnou osobnost člověka jen proto, aby do- šlo k záznračnému uzdravení, které její však může zabít.“

„Setkal jsi se někdy s takovým případem?“

„Ano. Ale zastavili mě misíři na druhé straně. Ujal jsem se jednoho mladíka z Athén, který začal velice brzy v mládí ob- sedantně masturbovat. Jmenoval se Kokos a kromě toho měl sklony k sodomii, takže ho ve škole bili ostatní kluci. Elemen- tálové masturbace a sodomie se stali nedílnou součástí jeho osobnosti. Později začal pít. Takže to byli ještě další elemen- tálové. Kokos, jenž byl bohatý, začal ještě k tomu kupovat

byla vitroskách. Když ho ke mně jeho rodiče přivedli, nevěděl jsem, co si s ním počít. Nebyl jsem si jistý, které elementály mu mám ponechat a s kterými bojovat. Měl bych odstranit, pítal jsem se sám sebe, elementály sodomie, masturbace, al- koholizmu, hazardních her, nebo drog? Tento případ mě stal spoustu úzkosti. Rozhodl jsem se otevřeně si promluvit s jeho otcem i s jeho lékařem, který je při cestě na Kypř doprovázel. Zeptal jsem se jich, proč přede mnou tajili, že má Kokos ten problém se sodomii. Jeho otec mi řekl: „Styděl jsem se, Das- kale, jak bych vám měl o takových věcech vykládat? Přišel jste na to sám.“ Když ho zbavíme všech problémů, varoval jsem je, můžeme mu ublížit. Jeho otec mě zapřísahal, abych se do toho dal a řekl, že na sebe bere veškerou odpovědnost. Váhavě jsem rozpuštěl elementály sodomie. Totéž jsem udělal s elementály alkoholu, drog a hazardních her. A co jsem mu nechal? Nic!“ řekl Daskalos nahlas s výčitkou sám sobě.

„Když s ním odjeli zpátky do Řecka, po měm netoužili. Dokonce ho museli budít, aby ho nakrmili. Neměl chuť k jíd- lu. Většinou jenom spal, pomáčoval se a špinil si do kalhot jako mimino. Jak jsem mu pomohl? Za šest měsíců ho ke mně přivedi znovu. Varoval jsem vás,“ řekl jsem. „Co musíme udělat teď?“ zeptali se. Řekl jsem jim, že si nejsem jistý. Ale nařídil jsem jim, ať ho vzbudí a celý den mu nedovolí spát. Poradil jsem jim, aby ho vzali do společnosti a dovolili mu projevit se, ovšem bez alkoholu a drog. Jeho otec řekl: „Měli bychom ho oženit.“ Byl jsem proti tomu. „A koho, pane, mí- níte obětovat jako jeho manželku?“ Co myslíte, jak skončí? Zase u sodomie. Naštěstí už nepije a nebere drogy. Už to chá- peš? Takhle je to lepší.“

„Chceš říct, že jsi mu vrátil elementály sodomie?“ zeptal jsem se.

„Ne. Nechal jsem mu, ať si vytvoří nové. Bylo v něm je- jich sémě. Kdybych to sémě vzal, mohli by umřít. Takže jsem sémě ponechal a ono zase vyrostlo. Vytrhal jsem plevel a sé- mě zase vyrostlo. Řekl jsem jeho otci, že teď už ho musí tole- rovat. Všimněte si, že ve všech ostatních ohledech byl v po- řádku. Pomohl jsem mu vypěstovat si citi pro hudbu a on se sám naučil hrát na klavír. Je to inteligentní chlapík. Pomohl

jsem mu nahradit jeho staré zájmy novými. Namísto alkoholu, drog, hrani a prostituce teď má hudbu. Jeho sodomie teď má civilizovanou podobu. Už je vybiravější než předtím. Možná se přáte, jestli jsem mu nemohl pomoci překonat i to. Nemůžu a ani nesním. To bude muset počkat až na další inkarnace.

Zde je další případ. Jeden starší pár ke mně přivedl svého syna Aleka. Byl to pětaticetletý učitel na střední škole, dost inteligentní a v každém směru normální. Jenže měl jednu slabost. Měl milence. Co myslíte, kdo byl ten milence? Skleněný cylindr petrolejové lampy číslo čtyři! Všude, kam šel, si její nosil s sebou pod paží v sametové krabici. Posadil se se, Aleko, řekl jsem, podíváme se, co se to s vámi děje. Vyvedl ven své rodiče, zamkl je do auta, pak se vrátil, zavřel dveře a řekl mi: Tady je můj milence, Daskale. Rozumníte, co vám říkám? Vždycky, když se sexuálně vzrušil, naplnil svůj ho, milence malými mycími houkami napuštěnými olivovým olejem a začal masturbovat. Po ejakulaci lampu umyl, polbil a dal zpátky do sametové krabice.

Jeho rodiče z toho šleli, pokračoval Daskalos se smutně vážným výrazem na tváři, zatímco my ostatní jsme stěží potlačovali smích. Špehovali ho a opakovaně viděli, jak to dělá. Alekos měl tenhle milostný románěk šest let. Kdyby můj milence umřel, řekl, do týdne bych umřel i já. Zeptal jsem se ho: Jak by mohla lampa umřít? Mohla by se rozbit. Aleko, to, co říkáte, je šílené, řekl jsem na to. Daskalos pak vysvětlil, že taková autosugescce byla velmi nebezpečná.

„Mohl zemřít,“ řekl ostře Kostas.

„Vždyť taky zemřel,“ řekl Daskalos hněvivě. „Jeho idiotský otec tu lampu rozbil. Když ode mě odcházeli, kladl jsem mu na srdce, aby ji nerozbil. Nasíval se. Pane, řekl, přivedli jsme k vám našeho syna, abyste ho uzdravil. Co za nesmysly mi to říkáte? Já už si najdu způsob, jak mu to vztít.“ Rozbil lampu a střepy nechal ležet na podlaze. A teď si můžeš šousat sklo, kolik chceš, řekl synovi. Do týdne Alekos zemřel.“

„Musel vytvořit opravdu silného elementála,“ zamumlal Kostas.

„Uvědomujete si,“ pokračoval Daskalos, „jak zručný může takový elementál být? Zabíjí ho elementál, který byl spojený s tou lampou.“

„Cos mohl udělat ty, Daskale?“ zajímalo mě.

„Nedali mi dost času, abych si to promyslel. Nedopřáli mi vůbec žádný čas,“ zopakoval Daskalos s lhostí. „Řekli, že ten problém měl už šest let. Potřeboval jsem si promyslet, co udělat. Jinak byl ten chlapík ve skvělém zdravotním stavu. Zničila ho to, že jeho praštěný táta rozbil tu lampu.“ Jakmile Daskalos dořekl větu, zazvonil telefon. Byl to hovor z Athén. Někdo prosil Daskalose o pomoc. Asi pánáct minut tomu člověku radil. Pak se vrátil do svého křesla a pokračovali jsme. Poznámenal jsem, že jeho metoda léčby důševně chorých se velmi liší od klasické psychoanalýzy, jež se soustřeďuje na minulé zážitky.

„Jsi si jistý, že takovou metodou se dá něco vyléčit?“ zeptal se Daskalos. „Můžeš přitom vynést na povrch všechno to, nač by bylo lepší zapomenout. To tě nenapadlo?“

„Někdy,“ vmlsil se do toho Jakovos, „může být potřebné pracovat se k minulosti.“

„To je pravda. Ale musíš být velice opatrný. Tato metoda může posílit destruktivní elementály, kteří jsou pohřbeni hluboko v podvědomí daného jedince. Když provádíte analýzu, často nezájmě uvedete pacienta do polohytnického stavu. Je tomu tak vždycky, ať už při klasické psychoanalýze anebo při takové, jakou děláme my. Pokud oživíš staré vzpomínky a zároveň přitom pacientovi vysvětlíš, jak s nimi zacházet, pak může být psychoanalýza prospěšná. Ve skutečnosti se přitom děje to, že přivádíš destruktivní elementály na povrch, zničíš je a nahradíš takovými, kteří jsou pro život užiteční. Pokud ale prostě jen necháš pacienta mluvit o svých problémech a ty jako terapeut jenom posloucháš nebo si děláš poznámky, a pak ho náhle probudíš z toho polohytnického stavu, můžeš mu ublížit. Příšery, které probudil, ho mohou sežrat.“

Představte si například, že někdo v opilosti spáchal něco, co v něm vyvolalo mimořádně silný pocit viny. Můžete si mi-

mochodem všimnout, že takoví lidé v touze pocit viny umlčet dost často udělají znovu přesně tutéž věc, která byla prvotní příčinou jejich problému. Je to psychopatologický stav, jenž může postihnout i toho největšího vědce. Jako terapeuti si musíte dávat pozor, abyste se uměli chopit příležitosti, a když člověka zaplaví pocit viny, zaučíte na elementály, kteří ho trýzní.

„Jak?“ zeptal jsem se.

„Můžeš mu například říct: Dobře, kamaráde, co se stalo, stalo se. Byl jsi opilý. Udělal jsi chybu, ale nevěděl jsi, neměl děláš. Mohlo to dopadnout i hůř. Nemyslel jsi to tak. Neměl by ses tím tak užít. Něco takového se může stát každému z nás.“ Když je otevřený, můžete mu říct i to, že možná ho k takovému konání přiměla karma. Třeba to bylo nutné. Můžete ho zapojit do dialogu, jinak by ho mohly přišery sežrát. Musíte mu pomoci snížit sílu těchto elementálů. Koneckonců, tohle musíme my terapeuti dělat každý večer před spaním. Pomoci sebeanalýzy se musíme snažit oslabit negativní elementály, kteří se nás zmocňují. Badatel pravdy musí neustále kontrolovat a zkoumat své myšlenky a pocity. Není to snad forma psychoanalýzy? Je to důležitá součást boje se zlymi elementály. Musíme to dělat systematicky, aby se nám nezahlížili v podvědomí.“

„Jsem si jistý, Daskale,“ řekl jsem na to, „že by se s tebou o tom psychoanalytici nepřeli. Ale nenazývali by to elementály.“

„Oni tomu říkají ‚nutkavá myšlenka‘,“ ozval se Jakovos.

„To je jedno, jak tomu říkáte. Pro nás je důležitá jejich moc, to, v čem spočívá, jakou škodu páchá a jak ji lze zničit. Když ale používáme slovo elementálové, měníme je v něco konkrétního, co můžeme uchopit a pozorovat. V tomto smyslu jim dáváme formu a sílu, což je pro ně vlastně přirozené. Elementálové se liší formou, energií a silou. Jak je chce psychoanalytik klasifikovat a studovat, když je označí za ‚nutkavé myšlenky‘? Člověk může mít nutkavé myšlenky, které ho nutí pít nebo masturbovat nebo se vychloubat nebo provokovat druhé nebo mlátit svou ženu. To všechno se dá sřhnout do kategorie nutkavého myšlení. Jenže jako elementálové to není

všchno jedno a totéž. Jasnovidec by viděl, že každý z těchto elementálů má jiný tvar, a k jejich zvládnutí tudíž potřebujeme u každého jinou strategii. Jak chce moderní psychoanalytik vědět, co si počít, aniž by chápal skutečnou povahu elementála, jež trýzní jeho pacienta? Jsem přesvědčený, že terapeut musí být zároveň i jasnovidce, který nepracuje ve tmě, ale chápe zákon příčin a následků a dokáže proniknout hluboko do podvědomí druhého člověka a odstranit to, co problému způsobuje. Proto nejsou běžní terapeuti moc úspěšní. Musím k tomu dodat i tohle: běžný psychiatr si neuvědomuje, že to, co pokládá za nutkavé myšlenky svého pacienta, se může postupně otisknout i do jeho vlastního podvědomí. Co myslíte, kolik psychiatrů má dnes všech pět pohromadě? Znáš spoustu takových, kteří mají víc problémů než jejich pacienti.“

„Nechají se jimi ovlivnit,“ zavrtípkoval Jakovos.

„Kdyby znali pravou povahu elementálů, uměli by se chránit a s pomocí sebeanalýzy a vhodných mediálních cvičení by se takových elementálů zbavili. Znáš psychiatry, kteří mluví své ženy a pak se omlouvají slovy, že je to kvůli jejich práci, že prý ‚ztratili nervy‘, a pak se nacpou nejirůznějšími sedativy.“

Jsem přesvědčený, že psychoanalytik potřebuje zvláštní cvičení, aby věděl, co je to skutečnost. A skutečnost spočívá v metafyzice. Musí se stát jasnovidcem, aby mohl porozumět druhému člověku. Pacienti mu řeknou, že k nim mluví různé hlasy, že poslouchají žalmy, že slyší to a ono. Pokud není psychoanalytik sám jasnoslýšný a neví, co takové hlasy znamenají a jak se dá ověřit to, co někdo slyší, jak chce někomu pomoci? Měli jsme jeden takový případ, byla to tvoje dobrá známá. Slyšela hlasy... Nevím, jestli ti o tom někdy něco řekla.“

Pochopil jsem, že Daskalos myslí na Aspasiu, starou rodninou přítelkyni. Dozvěděl jsem se o její tragédii, ještě než jsem poznal Daskalose. Její sedmadvacetiletý syn zahynul za mimoriádných okolností. Byl důstojníkem kyperské armády a během turecké invaze na ostrov v roce 1974 byl v přední linii. Když Turci zastavili postup a ustala palba, vrátili se do Nikósie. Vědlo se o něm, že má dobrou povahu, ale také že rád pokouší osud. Když jednou trávil večer společně s dal-

šimi důstojníky v místní kavárně, nebochtěl ukázat, že se nebojí smrti. Vytrhl svůj revolver a začal hrát ruskou ruletu. Osudná kulka ho okamžitě zabila před zraky jeho kamarádů hrůzou vyřeštěnými.

Jeho rodiče se nedali ničím ušít. Byl jejich jediným dítětem. Jejich žal ještě zvěšovaly okolnosti, za jakých zemřel. Přezil krvavý útok, ale ne své vlastní bláznovství. Srdece jeho otce nezvládlo bolest a o měsíc později vypovědělo službu. Aspasia zůstala na celém světě úplně sama a její žal ji doslova zdrtl. Dostala se na hranici šílění. Slyšel jsem, že nebyť Daskalose, Aspasia by pravděpodobně skončila v blázninci.

„Aspasia šla k psychiatrovi, který jí předepsal sedativa,“ pokračoval Daskalos. „Když nakonec přišla za mnou, okamžitě jsem pochopil, co se stalo, a požádal ji, aby přestala užívat léky, protože její stav jenom zhoršovaly. V důsledku šoku ze ztráty syna i manželka vytvořila elementály, což vedlo k otevření čaker v čase, kdy na to vůbec nebyla připravená. Duch jednoho člověka, který s ní žil v jejím minulém životě, využil příležitost a napojil se na ni. Víte, jak únavné pro mě bylo přesvědčit tu bytost, aby dala Aspasií pokoj? Celou dobu ji mučil. Vždycky, když si šla lehnout, začal k ní bez přestání mluvit a chtěl po ní různé věci.“

„Jak jsi toho ducha přesvědčil, aby šel pryč?“
„Nejdřív jsem ho dostal do svého vlastního nitra. On sám si to vůbec neuvědomil. Jenom cítil, že s ním někdo interzivně komunikuje. Nevěděl, že Aspasií ruší, a domníval se, že má právo být k ní připoutaný kvůli jejich minulému svazku. Vysvětlil jsem mu, že ji musí nechat být, protože ji dohání k šílenství. Pokud máš na něco práva z minulosti, řekl jsem mu, budeš mít čas obnovit je v budoucnu.“ Tento duch jsem mu, aby se vyspala s jakýmkoliv mužem. Vzbuzoval v ní ji nutit, aby se dočkal a ona z toho šlela. Jeho hlavním touhou v noci se jí dotýkal a ona z toho šlela. Jeho hlavním cílem bylo přimět ji, aby ho přivedla zpátky na zem. Tato žena nemá muže, se kterým by té mohla zplodit, a umožnit ti tak inkarnovat se,“ řekl jsem mu. „Je to tudíž uzavřený případ. Chceš se snad narodit jako bastard? Zastav se. Tady nemáš žádnou šanci. Najdi si jinou spřízněnou duši a sestup sem skrze ni za předpokladu, že to nahoře dovlíš.“

„On na to: „A co když nepřestanu?“ Vytrhl jsem tedy svůj poslední trumf a pohrozil mu, že ho z ní vyženu násilím a že to bude velmi bolet.“

„Jak bys to udělal?“

„Vytvořil bych elementála, spoutal ho ním a poslal ho do psychického vězení, dokud by se nezpamatoval. Do té doby by trpěl.“

„Nehrozilo by, že by se to pokládalo za druh černé magie?“

„V tomto konkrétním případě ne. Černá magie je, jediné když začneš nevinnou osobu, dáš ji do psychického vězení a mučíš ji. Černá magie ale není to, když popadneš zločince, jenž se chystá někoho zabít, a zavřeš ho. Naštěstí se mi podařilo přesvědčit ho, aby ji nechal být dobrovolně. Pak jsem spálil elementály, kteří otevřeli její čaker. Víte, stálo mě hodně úsilí vysvětlit mu, co se vlastně děje. Teď už je Aspasia v pořádku.“

Bylo už pozdě večer, když jsem se já, Jakovos a Kostas s Daskalosem rozloučili. Domluvili jsme se, že se za tři dny zase setkáme a budeme dál mluvit o povaze duševních chorob. Vypadalo to, že Daskalos má nevyčerpatelnou zásobu příběhů, o nichž by nám rád pověděl. Mezitím jsem se spojil s Aspasií a promluvil si s ní o tom, co zažila s Daskalosem. Už v ní nebylo ani stopy po utípení, kterým si prošla. Vlastně na mě udělal dojem její klid, zemitá moudrost a dobrá nálada. Byla to devětačtyřicetiletá švadlena pouze se základním vzděláním. Po té tragédii a uzdravení se stala oddanou Daskalovou žákyní a horlivou čtenářkou hlavně psychologických knih. Její knihovna byla kromě jiného plná Freudových prací. Když jsem ji přišel navštívit, zrovna četla *Mít nebo být?* od Ericha Fromma a tato kniha jí, jak sama řekla, učarovala.

Vysvětlila mi, že k Daskalovi ji dohnala nesmírná úzkost a touha komunikovat s těmi, které milovala, i když v té době byla skeptická. Když si Daskalos uvědomil, v jakém je stavu, snažil se jí pomoci.

„Byla jsem v zoufalém duševním stavu. Když jsem šla po ulici, pořád jsem plakala. Daskalos se ke mně posadil a snažil se mi vysvětlit, co je to karma a psychické světy, ale nechápala jsem to.“ Pak jí pomohl navázat kontakt s jejími

„kluky“, jak říkala svému mrtvému synovi a manželovi. Daskalos se uvedl do transu a komunikoval s nimi v její přítomnosti. V důsledku toho nabyla přesvědčení, že jsou naživu v nějakém jiném světě.

„Pak jsem začala pravidelně chodit na jeho přednášky. Nejdřív jsem o těchto věcech nevěděla vůbec nic. Postupně mě to začalo velice zajímat a naučila jsem se rozlišovat mezi hrubohmotným a psychickým světem.“

„Tyto přednášky jsou jenom teorie. Jaký máš důkaz, že to, co Daskalos řekl o psychickém světě, tě nepřesvědčilo jen proto, že jsi toužila uvěřit, aby ti bylo líp?“ Věděl jsem, že Aspasim duševní stav je dostatečně pevný, abych jí mohl položit takovou otázku a nevyvést ji z míry.

„Daskalovo učení ve mně probudilo zájem po poznání. Začala jsem dychtivě číst a pilně provádět meditační cvičení, která nám Daskalos ukládal. Pokročila jsem natolik, že jsem začala mít vlastní nadpřirozené zážitky; jež přitom nedělají žádný zmatek v mém podvědomí.“

Aspasia tvrdila, že se umí naladit na vibrace svých druhých a spojit se s nimi, kdykoliv chce. Řekla, že to její syn jí doporučil ty knihy, které četla. „Jak bych mohla,“ vykřikla s úsměvem, „já, ubohá švadlena s pouhou základní školou, vědět, kdo to byl Freud?“ I když jí práce švadleny bavila, přála si mít více času na studium.

„Díky své vlastní zkušenosti jsem se naučila,“ řekla, „že láska se nikdy neztrácí. Toto pochopení mě úplně změnilo. Osvobodilo mě to.“

„Co pro tebe znamená osvobození, Aspasio?“

„Už nejsem zamílovaná do hmoty. Ale ani ji neodmítám, protože má svůj smysl. Jsme tu proto, abychom získávali zkušenosti, a musíme trpělivě a s moudrostí přijímat všechno, co se nám přihodí. Všechno vychází z Božského plánu. Mí kluci přišli na tento svět, zažili to, co potřebovali, a pak odešli. Jejich čas vypršel. Museli jít. Přijímám svět takový, jaký je, a přitom nejsem moralistka ani nikoho nesoudím. Víím, že tady jsme proto, abychom si vzájemně sloužili a naučili se milovat. Smrt už pro mě není problémem. Je to prostě jenom proměna, dočasně fyzické odloučení od lidí, které miluješ.“

Hodně jsem třepla,“ pokračovala s úsměvem, „ale poznání je mi odměnou. Za celý svůj život jsem se necítila lépe. Předtím jsem žila v nevědomosti. Teď už vím.“

Aspasia mi řekla, jaké mám štěstí, že jsem nastoupil na stezku poznání na základě svého studia, aniž bych musel prožít osobní tragédii. „To já jsem musela být k poznání dokopaná,“ dodala s úsměvem.

Podle Daskalose se Aspasia dostala tak daleko jako léčitelka, že se jí chystal přidělit její vlastní okruh žáků. Ve volném čase se už stejně chovala jako dobrá sociální pracovníce a zkoušela si léčitelské umění, kterému ji Daskalos naučil. Při několika příležitostech mu pomáhala. Zmínila se mi, že byla u toho, když Daskalos řešil případ dvaadvacetileté dívky z Larnaky, která měla od narození křivou páteř a jednu nohu o pár centimetrů kratší. Aspasia tvrdila, že Daskalos jí páteř úplně narovnal a nohu prodloužil. Jenže ta dívka nejdřív nevěřila, že je doopravdy zdravá, jelikož měla ty problémy po tak dlouhou dobu. Daskalos ji o tom musel přesvědčovat. Teprve potom začala normálně rovně chodit.

S Aspasii jsem se setkal při mnoha příležitostech. Stali se z nás dobří přátelé. V prvních fázích mého výzkumu, ještě než jsem se sblížil s Kostasem a Jakovosem, jsem se s Daskalosem setkával vlastně jejím prostřednictvím.